Пише: Часлав Д. Копривица
субота, 25 април 2020 22:09

Претходна ријеч: Умјерена апологија преуранености

Одавно је примијећена склоност људи који себе сматрају „мислећима“, или напросто само „буднима“, тј. повишено свјеснима дужности непрекидног осматрања друштвеих догађаја, да у фази најмање могуће, или чак непостојеће, временске удаљености од проистичућегā, покушавају да „положе рачуна“ о ономе што се још једва дá фактички прорачунати, а камои и површино билансирати. Тада се у представно конструисаном временском хибриду хиперсадашњости званом „реално вријеме“ – чији је појам позајмљен од информатике и кибернетике, и који нема ничег заједничког с повијеним временом – настоје задобити први увиди, иако су ни сами догађаји нијесу ни почели да се „слијежу“, а одјек им је још у фази појачанања чујности.

Ту је ријеч о понинованју свеопштем, епохално генерисаном диктату ангажованости, а не тек о навици преузетом из свијета *службеникā пролазности* – с врло малим изузетима површности – који се боре за „медијску ексклузиву“, због чега им је често кључно проговоритипрви, прије колега-новинара пустити глас, често и било какав, неважно колико промишљен – јер први се броји... Понекад се деси да нека од тако брзоплето избачених „аналитичко“-номинализујућих крилатица у потоњем времену и „остане“, без обзира на постојање јасних и јавно обзнањиваних увида о њиховој непримјереност. Тада површност односи побједу над продубљеним сагледавањем, а ефемернō, које је понекад и морално спорно, у јавном посматрању и закључивању потискује саму срж ударних феноменā.

Пише: Часлав Д. Копривица
субота, 25 април 2020 22:09

Пише: Часлав Д. Копривица
субота, 25 април 2020 22:09

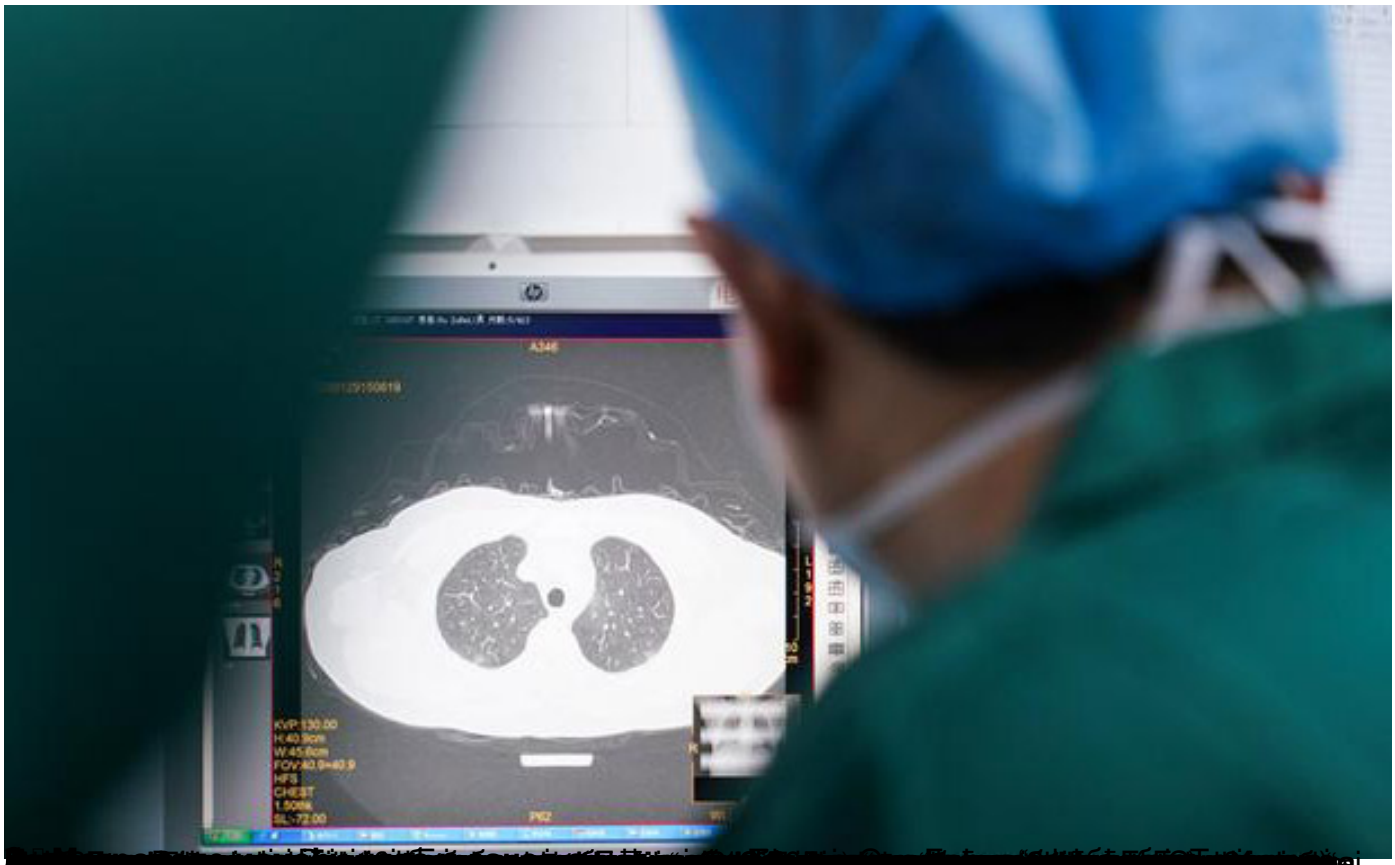

[redacted]

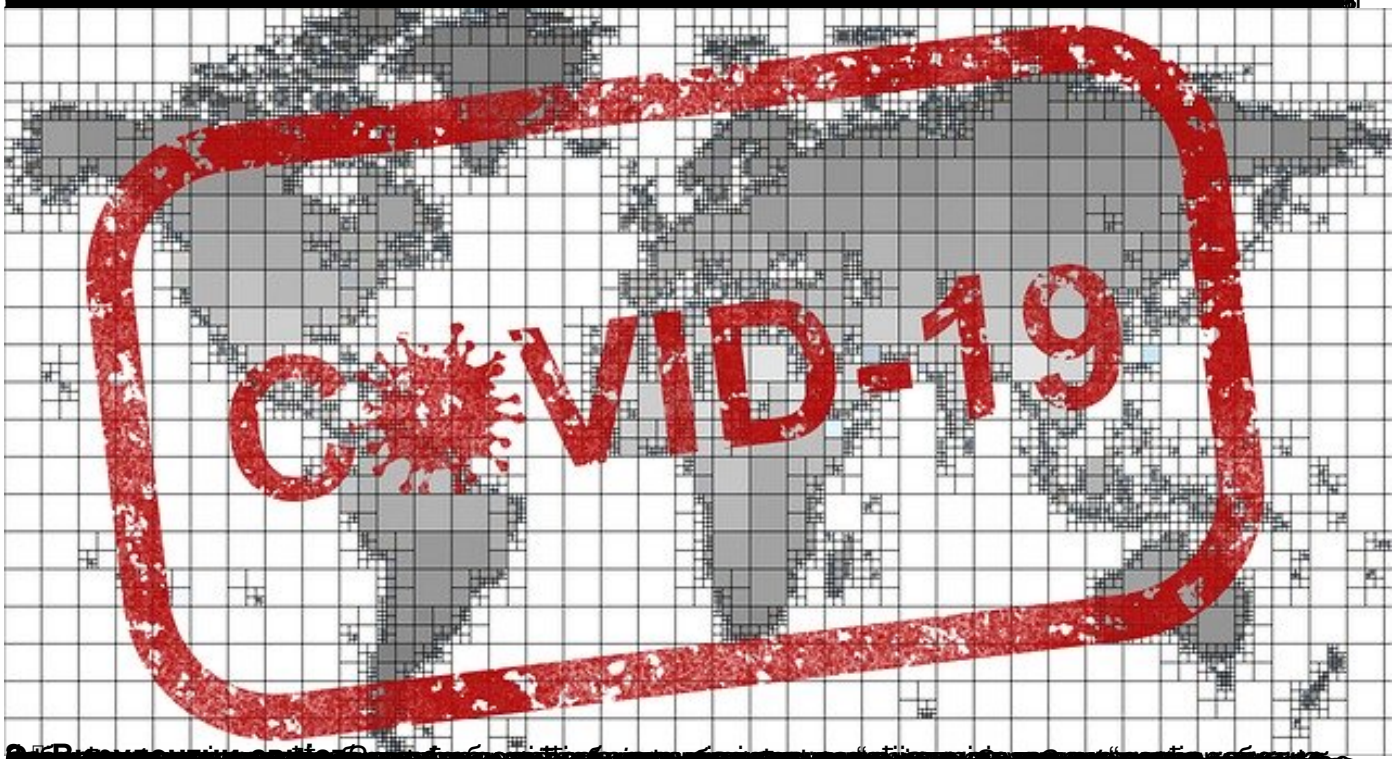

[redacted]

LANCE

Пише: Часлав Д. Копривица
субота, 25 април 2020 22:09

[redacted]